



ИВЛЕЙСКИ



ИСААКЪ.

Авраамъ и Сарра бѣха праведни предъ Бога. И двамата бѣха послушни предъ Него. Мжка, силна

мжка, обаче, ги терзаше: деца си нѣмаха.

— Владико, Господи, дай ни рожба! Стари сме вече, а оставаме бездетни! — така се молѣха тѣ често.

И Богъ чу молитвата имъ и ги зарадва: дари имъ едно хубаво момченце съ руси кждри, съ сини и дълбоко-замечтани очички, съ сладъкъ гласъ.

Това бѣше Исаакъ.

Голѣма бѣше радостъта на Авраамъ и Сарра: въ старини Богъ не бѣше ги забравилъ да имъ даде послушенъ синъ. А Исаакъ, наследило това качество отъ своитѣ родители, наистина бѣше такъвъ. Особено следъ третата му година, когато го отбиха Възнасяше ли баща му молитва и жертва Богу, и той го придружаваше. Послушенъ бѣше Исаакъ и когато го пръскаха на нивата съ работниците и когато му поржчваха да навести или замѣсти нѣкой отъ пастиритѣ въ полето. Той много, извънредно много обичаше да наблюдава вечеръ красивото звездно

небе; да тича изъ полето; да диша приятния ароматъ на цвѣтята и цвѣналитѣ дървета; да слуша пѣсенъта на птичкитѣ; да гледа високитѣ и красиви върхове, изъ които буботятъ бистри поточета. Отъ нѣщо неземно се опиваше духътъ му тогава и той сѣ завръщаше съ пѣсни и славословия за Бога.

— Сине мой, мили и скъпи, ти вѣрвашъ въ Бога и чувствувашъ Неговото присѣствие навсѣкжде, затова е мирно на душата ти, затова и Го славословишъ. Ела, ела да ти разкажа, колко великъ, добъръ и милостивъ е Той! — И Авраамъ го вземаше въ своитѣ skutи и почваше да му разправя. Разправяше и Сарра, майка му. Исаакъ всичко слушаше и слагаше въ сърдцето си. Чу, какъ Богъ закрилялъ неговитѣ родители презъ странствуването имъ отъ Уръ Халдейски презъ Харанъ до Сихемъ Ханаански и Египетъ. Какъ Той се явилъ въ видъ на пѣтникъ, при Мамврийския джбъ, за да имъ съобщи радостната вестъ, че на старини ще имъ се роди дете и какъ Богъ погубилъ грѣшнитѣ Содомъ и Гомора. А Исаакъ съ притаенъ дѣхъ слушаше и вѣрата му въ Бога и обичьта му къмъ баща и майка, ставаха все по-силни.

Така растѣше и крепнѣше въ